

мога да го отмина. Азъ не мога да оставя тоя нещастенъ евреинъ.

Съ тия думи мждрецътъ се приближи до болния, разкопча му дрехитъ, донесе отъ близкия изворъ хладна вода, освѣжи му лицето и засъхналитъ устни, свали отъ дисагитъ нѣкакво лѣкарство, смѣси го въ чаша вино и му даде да пие. Следъ това разтри гърдитъ и ржцетъ на болния, даде му да мирише нѣщо и тъй цѣли часове се разправя съ него. Зората отдавна бѣ се скрила. Слънцето високо бѣ се издигнало надъ гората. Пладне наближаваше. Евреинътъ свѣстенъ, бѣ се изправилъ на краката си и не знаеше какъ да благодари на добрия непознатъ човѣкъ.

— Кой си ти? — питаше спасениятъ евреинъ Артабана. Кажу, за кого, азъ и цѣлата ми челядь ще се молимъ на Бога до последнитъ дни на живота си? И защо твоето лице е угрижено? Какво ти тежи на душата?

Артабанъ съ разбито сърце разказа кой е, кжде отива и че сега вече е сигурно закъснѣлъ.

— Моитъ другари, разбира се, сж заминали безъ мене, казваше той, и азъ нѣма да намѣря, нѣма да видя желания царъ.

Лицето на евреина просия отъ радостъ.

— Не скърби, благодетелю мой. Азъ мога, макаръ колко годе, да ти се отплатя за твоята добрина. Въ нашитъ свещени книги е казано, че обещаниятъ отъ Бога царъ на правдата, ще се роди въ юдейския градъ Витлеемъ. Нищо, че твоитъ приятели сж заминали. Ти ще идешъ самичкъ въ Витлеемъ, и ако Месия се е родилъ, ти ще го намѣришъ тамъ.